

II

JASON

Bouře se proměnila na miniaturní hurikán. Nálevkovité mraky se plazily k lávce jako chapadla obří medúzy.

Studenti ječeli a hnali se k budově. Vítr jim rval zápisníky, bundy, čepice a batohy. Jason sklouzl po hladké podlaze.

Leo ztratil rovnováhu a málem se svalil přes zábradlí, ale Jason ho popadl za bundu a stáhl ho zpátky.

„Dík, člověče!“ křikl Leo.

„Běžte, běžte, běžte!“ pobízel je trenér Hedge.

Piper s Dylanem drželi dveře otevřené a postrkovali ostatní dovnitř. Snowboardová bunda Piper divoce vlála, tmavé vlasy se jí draly do obličeje. Jasona napadlo, že musí mrznout, ale vypadala klidná a sebejistá – utěšovala ostatní, že se to spraví, a pobízela je, aby postupovali dál.

Jason, Leo a trenér Hedge se prodírali k nim, ale bylo to jako běžet v pohyblivém písku. Vítr se s nimi pral a tlačil je zpátky.

Dylan a Piper vecpali dovnitř dalšího studenta, ale pak jim dveře vyklouzly z ruky, zabouchly se a uzavřely lávku.

Piper zatáhla za madla. Ti uvnitř bušili do skla, ale dveře se zřejmě zasekly.

„Dylane, pomoz mi!“ houkla Piper.

Dylan jen stál, šklebil se jako idiot, svetr Dallaských kovbojů mu vlál ve větru. Vypadalo to, že si tu bouřku najednou užívá.

„Bohužel, Piper,“ zavrtěl hlavou. „S pomáháním už jsem skončil.“

Máchl zápěstím a Piper odlétla dozadu, narazila do dveří a svezla se na lávku.

„Piper!“ Jason se pokusil vyrazit k ní, ale vítr ho tlačil zpátky a trenér Hedge ho zadržel.

„No tak,“ bránil se Jason. „Pusťte mě!“

„Jasone, Leo, držte se za mnou,“ nařídil trenér. „Tohle je můj boj. Měl jsem poznat, že to je naše nestvůra.“

„Co?“ nechápal Leo. Do tváře ho plácl pracovní list, ale smetl ho. „Jaká nestvůra?“

Trenérovi odlétla čepice. Z kudrnatých vlasů mu vyřázely dvě boule – jako komiksovým postavičkám, když dostanou ránu do hlavy. Napřáhl baseballovou pátku – ale už to nebyla normální pátku. Nějak se proměnila na hrubou palici z větve stromu, ještě s větvičkami a lístky.

Dylan mu věnoval šťastný úsměv šilence. „Ale jdi, *trenéře*. Ať se do mě pustí ten kluk! Na tohle jsi už přece starý. Copak tě právě proto *neuklidili* do téhle pitomé školy? Byl jsem u tebe ve třídě celou dobu, a tys nic nepoznal. Ztrácíš čich, dědku.“

Trenér ze sebe vydal vztekly zvuk, jako když zamečí koza. „A konec, holoubku. Je po tobě.“

„Myslíš, že dokážeš ochránit tři polokrevné najednou, staříku?“ zasmál se Dylan. „Tak hodně štěstí.“